

Opdat ik Hem mag kennen

Filippenzen 3:9-11

Uit *Toewijding aan Christus*, door George Christopher Willis¹

“En in Hem gevonden word, niet met mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof in Christus is, namelijk de rechtvaardigheid uit God door middel van het geloof; 10 opdat ik Hem mag kennen, en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap met Zijn lijden, doordat ik aan Zijn dood gelijkvormig word, 11 om hoe dan ook te komen tot de opstanding van de doden” (Filippenzen 3:9-11, HSV).

Als iemand een mooi en groot landgoed verwerft, zal hij ontdekken, naarmate hij het beter leert kennen, dat in het landgoed nog veel andere dingen begrepen zijn. Niet alleen is daar het huis, maar er zijn ook tuinen, een park en andere dingen, die hij zal gaan waarderen.

Zo is het ook met Christus. In vers 9-11 noemt Paulus enkele dingen op, die hij met Christus ontving. We vinden hier zeven nieuwe, in totaal dus acht winstpunten; de achtste is de opstanding uit de doden. De eerste van de zeven schatten die we in Christus vinden is: “opdat ik in Hem bevonden word”.

In Jesaja 24 worden de vreselijke oordelen opgenoemd die over deze aarde zullen gaan: “Daarom worden de bewoners der aarde door een gloed verteerd en blijven er weinig stervelingen over” (Jes. 24:6). In hoofdstuk 26:1 lezen we van een lied dat in het land van Juda zal gezongen worden, zelfs met het vooruitzicht van de oordelen: “Wij hebben een sterke stad; Hij stelt heil tot muren en voorwal”. En dan komt “volkomen vrede” (vers 3), omdat onze toevlucht in die stad is, veilig geborgen, “tot de gramschap over is” (vers 20). En dan in hoofdstuk 32:2 - “En een man zal zijn als een verberging”¹). De mens Jezus Christus is onze schuilplaats en als we in Hem geborgen zijn, zijn we veilig, hebben we volkomen vrede en zelfs kunnen we dan een lied zingen. Het is als bij de vrijsteden uit Numeri 35, die de Heer instelde voor een doodslager. Hij zou gedood moeten worden door de bloedwreker, maar als hij al zijn pogingen om zichzelf te redden staakte en naar de vrijstad vluchtte,

1) Aldus de Statenvertaling en de vertalingen van J. N. Darby en W. Kelly. Deze vertaling is te verkiezen boven die van het N.B.G.

zou hij veilig en in volkomen vrede zijn, omdat hij veilig geborgen was voor het oordeel dat hij verdiend had. Zolang hij in de vrijstad was, mocht niemand hem kwaad doen.

Wat een zondaar, onder het oordeel, het meest van alles nodig heeft, is gerechtigheid. Maar hoe kan een mens recht staan tegenover God? Hoe kan een veroordeelde zondaar rechtvaardig gerekend worden? Een rechtvaardig God kan toch nooit een schuldig zondaar rechtvaardig verklaren? Maar God heeft zelf een weg gevonden om rechtvaardig te zijn en tegelijkertijd toch goddelozen rechtvaardig te maken.

Daarom is gerechtigheid het volgende waar Paulus over spreekt, voor iemand die Christus als zijn winst heeft. Maar, zegt hij, het is niet een gerechtigheid van mijzelf. Wat is de aard van “mijn gerechtigheid”? Jesaja 64 zegt dat “al onze gerechtigheden als een bezoedeld kled” zijn (vers 6). Daarom zegt Paulus: “opdat ik in Hem bevonden word, niet in het bezit van mijn gerechtigheid”. Paulus heeft geen behoefte aan een bezoedeld kled, of aan drek, als hij in Hem bevonden wordt. In plaats daarvan kan hij zeggen: “Hij heeft mij bekleed met de klederen van het heil, met de mantel van de gerechtigheid heeft Hij mij omhuld, gelijk een bruidegom, die zich als een priester het hoofdsieraad ombindt, en gelijk een bruid, die zich met haar versierselen tooit” (Jes. 61:10). Dit is

¹ De schrijver van dit boek, G.C. Willis, was jarenlang als zendeling in China werkzaam. Nadat zijn werk door de communistische machtsovername onmogelijk geworden was, heeft hij in verschillende landen in het Verre Oosten gearbeid, maar vooral in Hong-kong, waar hij in 1975 ontslapen is.

de gerechtigheid van God, die Hij om niet geeft aan hen, die in Hem “bevonden worden”, en deze gerechtigheid is door het geloof in Christus, de gerechtigheid van God op grond van dat geloof.

Paulus spreekt van “gerechtigheid uit de wet” en “gerechtigheid uit God”, maar van “gerechtigheid dóór het geloof”, want geloof is het middel, niet de bron van de gerechtigheid. “God is het die rechtvaardigt”. Hij alléén is de bron, want de gerechtigheid waarvan de wet de bron is, kan door een mens niet verkregen worden. Men hoort wel eens spreken van de “gerechtigheid van Christus”, maar de bijbel kent deze uitdrukking niet, ofschoon Christus natuurlijk absoluut rechtvaardig is. De bijbel spreekt over “de gerechtigheid van God”. In de eerste drie hoofdstukken van Romeinen komt de uitdrukking: “de gerechtigheid van God” of: “zijn gerechtigheid” zes maal voor.

Het is niet, zoals wel eens gezegd wordt, zó dat het rechtvaardige leven van Christus ons tot gerechtigheid gerekend wordt. In 1 Kor. 1:30 staat dat Christus ons gerechtigheid geworden is, maar het is Christus die stierf voor onze zonden en opgestaan is op de derde dag, en niet het leven van Christus hier op aarde, die onze gerechtigheid is. Als wij “in Hem bevonden worden”, hebben we dat kleed van gerechtigheid.

Gerechtigheid is door het geloof in Christus. Precies dezelfde woorden vinden we in Rom. 3:22. Geloof is als de koppeling tussen trein en locomotief. De koppeling kan de trein geen centimeter vooruittrekken, maar door middel van de koppeling trekt de locomotief de trein.

Aan het eind van vers 9 staat (in plaats van “door het geloof”) letterlijk: “op de grond van het geloof”. ‘t Is hier hetzelfde woord dat gebruikt wordt voor de man, die zijn huis “op de rots” bouwde. Christus is de rots, en het enige fundament voor het geloof, maar de gerechtigheid van God wordt ons toegerekend op de grond van het geloof, of “op dat geloof”, want het in het Grieks gebruikte lidwoord schijnt terug te wijzen naar “het geloof in Christus” van de vorige regel.

Wat wordt met de gerechtigheid van God bedoeld? Ten eerste natuurlijk dat God absoluut rechtvaardig is. Maar er is meer. Christus heeft God verheerlijkt op de aarde; Hij heeft het werk voleindigd dat God Hem te doen had gegeven, en God was rechtvaardig toen Hij Hem uit de doden opwekte en Hem een plaats gaf aan zijn rechterhand.

Maar Christus was voor òns tot zonde gemaakt, Hij was tot een vloek geworden voor òns, Hij droeg ònze zonden in zijn lichaam op het hout. Het feit dat God rechtvaardig was in het opwekken van Christus en door Hem te zetten aan zijn rechterhand in de heerlijkheid, bewijst dat al *onze* zonden, *onze* vloek voor eeuwig verdwenen zijn, en dus is God rechtvaardig als Hij in Christus ons aanneemt en Hij is gerechtvaardigd als Hij ons rechtvaardig rekent. Precies zoals het onrechtvaardig geweest zou zijn om Christus niet uit de doden op te wekken, toen Hij het Hem opgedragen werk volbracht had, zou het onrechtvaardig geweest zijn om hen niet rechtvaardig te verklaren, die afstand hadden gedaan van het vertrouwen op zichzelf, en alleen hun vertrouwen in Christus en in zijn volbracht werk stelden. Dus mag ik rekenen op “de gerechtigheid van God” dat Hij mij rechtvaardig zal rekenen. “God is het die rechtvaardigt, wie is het die veroordeelt?” (Rom. 8:33). Nu ben ik “in Hem bevonden” en “er is geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn” (Rom. 8:1). Onmogelijk! “Christus Jezus is ons geworden... gerechtigheid van God” (1 Kor. 1:30). Als iemand mocht vragen: hoe kan een ellendig zondaar zoals jij rechtvaardig worden verklaard? - dan kan ik antwoorden: Kijk naar Christus. Hij is mijn gerechtigheid. Is er in Hem enige ongerechtigheid? Geen sprake van! God ziet mij “in Hem”. God kijkt naar Christus, niet naar mij, dus ziet Hij mij als rechtvaardig.

Het Chinese letterteken voor “rechtvaardig” is hiervan een mooie illustratie. Het bovenste gedeelte is het teken voor “lam” en het onderste het teken voor “ik” of “mij”. Ik ben dus helemaal bedekt door het Lam en wanneer God naar mij kijkt, ziet Hij alleen het Lam, het vlekkeloze Lam van God.

“Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem” (2 Kor. 5:21). God spreekt van christenen als de “gerechtigheid van God in Hem”, alléén in Christus. Zoals een ander heeft gezegd: Denk nooit aan uzelf los van Christus. Als iemand vraagt: “Is God rechtvaardig, als Hij zondaars rechtvaardig verklaart?” - kan het antwoord zijn: kijk naar de zondaars die gerechtvaardigd zijn; zie de prijs die God betaalde om hen te rechtvaardigen. Hij gaf zijn enige Zoon, Hij spaarde Hem niet. Dat is het bewijs dat God

rechtvaardig is, en dat Hij ook hen die in Christus geloven rechtvaardigt (Rom. 3:26). Zo wordt de zondaar gemaakt tot gerechtigheid van God, in Christus.

Maar deze gerechtigheid is uit God, door het bloed van Christus en is door het geloof.

De bijbel zegt dat wij zijn:

- 1 - gerechtvaardigd door genade (Rom. 3:24; Titus 3:7),
- 2 - gerechtvaardigd door het bloed (Rom. 5:9),
- 3 - gerechtvaardigd door de opstanding (Rom. 4:25).
- 4 - Christus zelf is onze gerechtigheid (1 Kor. 1:30),
- 5 - gerechtvaardigd door geloof (Fil. 3:9; Rom. 3:28; 5:1),
- 6 - gerechtvaardigd door werken (Jak. 2:14-26),
- 7 - gerechtvaardigd door God (Fil. 3:9; Rom. 8:33).

Met Christus als zijn winst, bevonden in Hem, niet in het bezit van zijn eigen gerechtigheid, maar in het bezit van de gerechtigheid die uit God is, wat wil Paulus dan verder nog?

“Om Hem te kennen”.

Kende hij Hem niet? Zeker wel, hij kende Hem zoals maar weinig anderen Hem gekend hebben, maar hij moest zeggen: “Nu ken ik onvolkomen” (1 Kor. 13:12) en al kende hij Hem nu nog zo goed, hij zou niet voldaan zijn voor *hij* kon zeggen: “ik ken, zoals ik gekend ben”. Paulus’ verlangen was niet van alles over Hem te weten, hoe belangrijk dit ook is, maar Hem Zelf. Er was een professor aan een universiteit, die zijn studenten kon uitdagen het begin van een bijbelvers te noemen, dan zou hij het afmaken. Ik ben bang dat deze man, die het geschreven Woord zo goed kende, het levende Woord helemaal niet kende. Al weten *wij* veel van onze koningin, al hebben *wij* haar wel eens voorbij zien rijden, dat wil nog niet zeggen dat we haar kennen. Paulus verlangde naar iets heel anders. We moeten de verstandelijke kennis van Christus niet verachten; ze moet er misschien wel eerst zijn voor we Hem kunnen “kènnen”. Ze gaat vooraf aan de kennis die hier in Fil. 3 wordt genoemd, ze kan tot deze kennis voeren, maar ze is er aan ondergeschikt.

Als we zeggen dat we iemand kennen, bedoelen we dat we met hem hebben omgegaan, met hem hebben gepraat, zijn gedachten en zijn manier van doen hebben leren kennen en zijn vertrouwen hebben gekregen. Als een kind zegt dat het zijn vader kent, betekent dat, dat het zijn hart kent, zijn gedachten zonder dat er woorden bij nodig zijn. We hebben niet het recht te zeggen dat we Christus kennen, alleen omdat we van Hem in de bijbel gelezen hebben. Paulus had het verlies van alles geleden om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, zijn Heer, maar hij verlangde er naar Hem nog beter te leren kennen.

De oude apostel Johannes schrijft aan de vaders: “Omdat gij Hem kent, die van het begin af is”. Zij hadden Hem, misschien door een lang leven in zijn dienst, leren kennen. En aan de kinderen schrijft hij: “omdat gij de Vader kent” (1 Joh. 2:13). Niemand kan tot de Vader komen dan door de Zoon; dus tot op zekere hoogte kenden de kinderen Hem ook. En Hij heeft het eeuwige leven gegeven aan allen die de Vader Hem gegeven heeft, “en dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt” (Joh. 17:3).

Nee, het is niet een speciale genade, gereserveerd voor een bepaald soort mensen, Hem te kennen. Allen, die het eeuwige leven hebben “kennen Hem”; ze kennen God en Jezus Christus, die God gezonden heeft; zelfs de kinderen in Christus kennen Hem. En toch riep hij, die Hem het best kende, uit: “Hem te kennen!” Het is als bij een kind, dat in het binnenland woont en voor het eerst aan de kust komt en de zee ziet. Als hij terug is, kan hij niet anders dan telkens weer aan al zijn vrienden vertellen: “Ik heb de zee gezien!” En dat was waar, hoewel hij er maar enkele kilometers van gezien had en van de lengte en breedte en diepte helemaal geen notie heeft. Zo kan een kind in Christus naar waarheid zeggen: “ik ken Hem”. En Paulus kan uit het diepste van zijn ziel, naar waarheid roepen: “Hem te kennen”.

Hier op aarde zal deze hunkering nooit vervuld worden. Hoe beter we Hem leren kennen, hoe meer we Hem nog willen leren kennen. Want zo lang we hier in het lichaam zijn, zal het altijd blijven: “Wij zien nu door een donker glas, wazig, maar dan van aangezicht tot aangezicht; nu ken ik on-

volkomen, maar dan zal ik kennen, zoals ook ik gekend ben” (1 Kor. 13:12). Ja, de Heer verhaaste die dag!

En hoewel het waar is, dat allen die eeuwig leven hebben, hetzij “vaders” of “kinderen”, God kennen en Jezus Christus, die God gezonden heeft, moeten we toch nooit de woorden van onze Heer Jezus Christus, de Zoon van God, vergeten: “Niemand kent de Zoon dan de Vader”.

Er zijn mensen die regelmatig in contact komen met de koningin in verband met regeringszaken. Zulke mensen kunnen naar waarheid zeggen: “Wij kennen Hare Majesteit”. Maar ze zullen waarschijnlijk helemaal onkundig zijn van haar familieleven, en ze zullen haar helemaal niet kennen als de moeder van haar kinderen. Haar kinderen kennen haar beter dan wie ook.

Dit is maar een zwakke illustratie, maar misschien helpt ze ons te begrijpen dat het volkomen waar is te zeggen: “Ik ken Christus, de Zoon van God”, terwijl het tegelijk waar is dat niemand de Zoon kent dan de Vader.

Laten we ons nederig en vol eerbied voor Hem buigen, en deze waarheid aanvaarden, zonder dat we proberen door te dringen in deze intieme verhoudingen die ver boven ons uitgaan; maar laten we tóch steeds, zoals de apostel, er naar streven Hem meer en beter te kennen!

“Hem te kennen” was niet het enige verlangen van Paulus. De zin gaat door zonder punt of komma: “om Hem te kennen en de kracht van zijn opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden”.

Het wezen van het kennen van Christus bestaat uit het kennen van de kracht van zijn opstanding. Elke gelovige weet dat het christendom geworteld is in de dood van onze Heiland. Maar als het mogelijk geweest was dat de dood Christus in zijn macht had kunnen houden, zou de dood, in plaats van het fundament van vreugde en zekerheid van verlossing, oorzaak zijn van donkere wanhoop die door niets te verdrijven zou zijn geweest. Het is de opstanding die haar stralend licht werpt zelfs in het donkere graf van Christus, in dat graf dat de overwinning scheen te betekenen voor de vijand. Het is de opstanding die de reden verklaart waarom Christus Zich tijdelijk onderwierp aan de macht van de duivel en aan het noodzakelijke oordeel van God.

Door de opstanding en de heerlijkheid die er op zal volgen, worden het fundament en de hoop van de christen samen verbonden. Door de opstanding ook worden de gerechtigheid en de heiliging, de kracht van het christelijk leven, samen verbonden. De Heer is niet alleen opgewekt om onze rechtvaardiging, maar in Christus opgestaan zijn wij ook in Hem geheiligd in de kracht van een nieuw leven. Paulus vond in de opstanding niet alleen het bewijs van de grondslag van zijn geloof (Rom. 1:4), en de bevestiging dat de zonden zijn weggedaan (1 Kor. 15:17), maar veel meer. Zowel voor Paulus als voor Petrus was de opstanding het voorwerp en de bron van een levende hoop, de kracht van het innerlijk leven. Daarom wilde hij de kracht van zijn opstanding leren kennen.

Behalve Johannes in de Openbaring, is Paulus de enige apostel van wie ons meegedeeld wordt, dat hij de Heer Jezus Christus in zijn opstandingsheerlijkheid zag: “een licht van de hemel, dat de glans van de zon overtrof”. Zou hij dan “de kracht van zijn opstanding” niet kennen? Stellig, maar hij wilde die kracht meer en beter kennen. Het was het zien van de God van de heerlijkheid (Hand. 7:2), die Abraham in getrouwheid en waarheid honderd jaar zijn weg deed gaan (Gen. 12:4; 25:7); en dat gezicht leerde hem iets kennen van “de kracht van zijn opstanding” (Rom. 4:17). En door dit zien van de “Heer der heerlijkheid” (1 Kor. 2:8) in de opstanding leerde ook Paulus iets van “de kracht van zijn opstanding”.

Een vriend van mij vertelde me dat hij, toen hij voor het eerst in China kwam, predikte: “Christus stierf voor onze zonden”. Er werden mensen bekeerd, maar de nieuwe christenen hielden geen stand. De zendeling onderzocht zichzelf en de manier waarop hij het evangelie bracht en kwam tot de ontdekking dat hij de mensen niet geleerd had dat de Heer na drie dagen was opgewekt. Van toen af bracht hij niet alleen een gestorven, maar ook een opgestane Heer en het resultaat was, dat de christenen nu standvastiger waren. Zij leerden ook iets van de kracht van zijn opstanding kennen.

Paulus is nooit dat gezicht op de weg naar Damaskus vergeten, toen hij de Heer der heerlijkheid zag in zijn opstandingskracht en heerlijkheid. Driemaal in het boek van de Handelingen lezen we deze geschiedenis. Maar ook door dit gezicht verlangde hij er alleen maar naar méér die kracht te

leren kennen. In Efeze 1:19-22 beschrijft hij iets van die kracht. En als we dit lezen, gaat het ons als de koningin van Scheba, die de heerlijkheid van Salomo zag en “buiten zichzelf was” (2 Kron. 9:4). Ze moest erkennen dat ze niet geloofd had wat haar verteld was, alhoewel de helft haar niet was aangezegd. Paulus wilde die andere helft leren kennen!

Als wij afzien van alles wat de wereld ons kan bieden en we met “onbedekt aangezicht (hoewel nu nog door een donker glas) de heerlijkheid van de Heer (zijn opstandingsheerlijkheid) aanschouwen, worden we naar hetzelfde beeld veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest (2 Kor. 3:18).

Als Paulus de Heer in zijn heerlijkheid gezien heeft en iets van de kracht van zijn opstanding heeft leren kennen, weet hij ook dat Hij die heerlijkheid langs een weg van lijden en dood bereikte en wilde hij Hem graag op deze weg volgen om bij Hem in zijn heerlijkheid te kunnen komen. De Heer Jezus had gezegd: “Als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij alleen... Wie zijn leven liefheeft zal het verliezen; en wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren tot in het eeuwige leven. Als iemand Mij dient, hij volge Mij; en waar Ik ben zal ook mijn dienstknecht zijn” (Joh. 12:24-26). Dit was Paulus’ grootste verlangen: Hem te volgen en dan bij Hem te zijn.

Daarom wilde hij gemeenschap aan zijn lijden hebben, zoals hij getuige van zijn heerlijkheid was geweest. Petrus was een getuige van het lijden van Christus en ook deelgenoot van de heerlijkheid, die geopenbaard zal worden” (1 Petr. 5:1), maar hij wist ook wat het was “deel te hebben aan het lijden van Christus” (1 Petr. 4:13).

Let op hoe vaak lijden en heerlijkheid samen verbonden zijn, daarom staat het hier ook in één adem: “**de kracht van zijn opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden**”.

In het Griekse nieuwe testament zijn deze twee uitdrukkingen op een bijzondere manier aan elkaar verbonden, waaraan we in onze taal geen uitdrukking kunnen geven. Er staat daar voor “kracht” wèl een lidwoord, maar voor “gemeenschap” niet, omdat ze zo nauw verbonden zijn dat één lidwoord voor beide genoeg is. Ze zijn onafscheidelijk. Als men de kracht van zijn opstanding wil kennen, moet men ook de gemeenschap aan zijn lijden kennen. Misschien moeten we het andersom zeggen: kent men de gemeenschap aan zijn lijden, dan zal men ook de kracht van zijn opstanding kennen.

Toen Saulus van Tarsus voor het eerst zijn heerlijkheid zag, zond de Heer hem de boodschap dat Hij hem zou tonen hoeveel hij zou moeten lijden voor zijn naam (Hand. 9:16). Het vlees schrikt terug voor een weg van lijden, maar als we de kracht van zijn opstanding kennen, zullen we merken dat die kracht voldoende is om zelfs deze weg te kunnen gaan.

Als we 2 Kor. 11:23-28 lezen, zien we wat Paulus voor zijn Meester heeft moeten lijden; en er was kracht om hem er door heen te helpen.

“**Terwijl ik aan zijn dood gelijkvormig word**”. Toen de Zoon van God gedood werd, was zijn beschuldiging geschreven in het Hebreeuws, het Grieks en het Latijn, om te laten zien dat de hele wereld er deel aan had. Hebreeuws voor de godsdienstige wereld, Grieks voor de culturele en wetenschappelijke wereld en Latijn (de taal van Rome) voor de regering en de politieke macht van deze wereld. Daarom zegt Paulus: “Doch van mij zij het verre te roemen dan alleen in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door wie voor mij de wereld gekruisigd is en ik voor de wereld” (Gal. 6:14).

Kort nadat de jappers China hadden aangevallen, vermoordden ze de geliefde zoon van een goede vriend van mij. Dat veranderde het leven van mijn vriend helemaal. Anderen konden zich, ter wille van het voordeel, verbreederen met de jappers, mijn vriend nooit. Van die dag af droeg hij altijd het sterven van zijn zoon in zich om; dat maakte elke verbinding met de moordenaars onmogelijk. Van toen af was hij aan zijn dood gelijkvormig. Dat is een zwak beeld van Paulus ten opzichte van zijn Heer. Moge het ook enigszins een beeld zijn van mij ten opzichte van mijn Heer! (2 Kor. 4:10).

Iemand die werkelijk gemeenschap aan het lijden van Christus heeft, kan geen deel nemen aan de vermaken van deze wereld of het er van nemen en in weelde in deze wereld leven. De mooie huzen en weelderige levenswijze van gelovigen bewijzen dat zij maar weinig begrijpen van de woorden “gelijkvormig worden aan zijn dood”.

Wat Paulus bezielde en de drijfkracht was voor zijn leven, was de sterke liefde van Christus; en waar deze werkt, gaat zij altijd gepaard met een sterke afkeer voor alles wat de vorst van de wereld kan bieden. God had zijn licht doen schijnen in het hart van Paulus om daar de lichtglans te geven van de kennis van zijn heerlijkheid in het aangezicht van Jezus Christus.

Paulus koos dus, wat de natuurlijke dingen betreft, de dood en niet het leven: de dood van Christus, de kruisdood, waaraan de Hoge en Verhevene zich had onderworpen in de gestalte van een slaaf, ter wille van hem en ons. En zolang hij leefde zou zijn plaats in de geest bij zijn lijdende Verlosser zijn “buiten de legerplaats”.

Maar er is nog meer. De woorden: “terwijl ik aan zijn dood gelijkvormig word” spreken van een proces dat gaande is. Als we op onze Heiland in zijn lijden zien, worden we langzamerhand gelijkvormig aan zijn dood; net zoals we, wanneer we de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, langzamerhand veranderd worden naar hetzelfde beeld (ik geloof dat “van heerlijkheid tot heerlijkheid” in 2 Kor. 3:18 deze betekenis heeft). Daarom vertaalt Dr. Vaughan deze zin: “terwijl ik langzamerhand gelijkvormig word aan zijn dood”.

Dit is de enige plaats waar dit werkwoord “gelijkvormig worden” in het nieuwe testament voorkomt. Als zelfstandig naamwoord vinden we het nog in Rom. 8:29 en Fil. 3:21. Ongetwijfeld wil de Geest van God deze twee verzen aan elkaar verbinden, wanneer Hij deze uitzonderlijk zeldzame woorden, die praktisch hetzelfde zijn, zo dicht bij elkaar plaatst. En wat zegt Fil. 3:21 ? “Wij verwachten de Heer Jezus als Heiland, die het lichaam van onze vernedering veranderen zal tot *gelijkvormigheid* aan het lichaam van zijn heerlijkheid, overeenkomstig de werking van de macht waarmee Hij in staat is ook alle dingen aan Zich, te onderwerpen”.

Nu al kunnen we langzamerhand gelijkvormig worden aan zijn dood, spoedig, ik geloof zelfs heel spoedig, zal Hij in één ogenblik onze lichamen veranderen, lichamen die misschien afgetobd zijn en de littekenen van de strijd dragen. Ja, Hij zal deze lichamen van vernedering veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van zijn heerlijkheid. Is dat dan niet reden genoeg om de pracht van de wereld te doen verflauwen? Ja, het geeft ons alle reden er naar te verlangen dat we elke dag méér gelijkvormig worden aan zijn dood ¹).

“Om op de een of andere wijze te mogen komen tot de opstanding uit de doden”.

Dit is de laatste van deze opsomming van schatten die we in Christus vinden. Het is nummer acht, het opstandingsgetal en spreekt van de opstanding waarop Paulus het oog gericht hield. Het volgt onmiddellijk op de wens van Paulus om gelijkvormig te worden aan zijn dood. Hetzelfde vinden we in Rom. 8:17: “Als wij inderdaad met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden”.

“Om op de een of andere wijze te mogen komen”, wijst er op dat het moeilijk is. “Bij mensen is dit onmogelijk” staat in Matth. 19:26. Maar deze woorden moeten niet de veronderstelling oproepen dat er in Paulus’ hart twijfel bestond of hij wel zou kunnen komen tot de opstanding. Hij wil ons zeggen dat hij bereid is elke weg te gaan die nodig is om dit te bereiken, ook als het door de dood zou zijn; en over dit laatste pad had hij zo juist gesproken. De hierop volgende woorden kunnen op twee manieren vertaald worden:

“om op de een of andere wijze te *zullen* komen”,
“om op de een of andere wijze te *mogen* komen”.

1) Voor hen die zich interesseren voor de Griekse woorden: het woord in Fil. 3:10 is “*summorphizomenos*”: en het zelfstandig naamwoord in 3:21 is “*summorphos*”. Het zal u opvallen dat Rom. 8:29, de enige andere plaats in het nieuwe testament waar we dit woord vinden, over dezelfde waarheid spreekt. Misschien zult u er ook iets aan hebben als u het vergelijkt met het woord “*morphe*” in Fil. 2:6, 7. Het woord dat in Fil. 3:21 wordt vertaald door “veranderen” is “*metaschematizo*”, in de toekomstige tijd; het duidt, geloof ik, op een verandering in één ogenblik. Vergelijk ook de overeenkomstige woorden in Rom. 12:2 met dit gedeelte.

De eerste vertaling spreekt van een zekerheid, een vaste en stellige overtuiging dat we zullen komen tot de opstanding.

De tweede laat ruimte voor twijfel of we er zullen komen of niet. Volgens de Griekse grammatica zijn beide vertalingen goed. Een dergelijke uitdrukking staat echter ook in Rom. 1:10 en hier zijn geen twee uitleggingen mogelijk en kan het alleen vertaald worden door “ik zal”. Zo is het mis-

schien ook hier in Fil. 3 bedoeld. De uitdrukking “op de een of andere wijze te zullen komen” verbindt de beide gedachten - de mogelijkheid en de zekerheid.

Waarom wil Paulus dan zo graag komen? Tot de opstanding, de opstanding van tussen de doden. Alleen hier wordt dit woord in het nieuwe testament gevonden; er staat letterlijk: “uitopstanding”.

“Christus is opgewekt uit de doden, de eersteling van hen die ontslapen zijn” (1 Kor. 15:20). Op de eersteling zullen anderen volgen. Toen Christus opstond was dat een “uit-opstanding” uit de doden. Op die opstandingsmorgen kwam Hij uit het graf, terwijl alle andere graven onberoerd bleven. Hij kwam “uit” van tussen de doden rondom Hem. Dit is een voorbeeld, een model van de opstanding waarop Paulus het oog gericht hield.

De bijbel spreekt niet van een algemene opstanding van alle doden, verlost en niet-verlosten. Integendeel: “De doden in Christus zullen eerst opstaan, daarna zullen wij, de levenden, die overblijven, samen met hen in wolken opgenomen worden de Heer tegemoet in de lucht” (1 Thess. 4:16, 17). Er staat heel duidelijk: “De overige doden werden niet levend voordat de duizend jaren voleindigd waren. Welgelukzalig en heilig is hij, die aan de eerste opstanding deel heeft” (Openb. 20:5, 6). Dat is de opstanding waarnaar Paulus uitzag en die hij bereiken wilde.

Er is geen sprake van dat er twee verschillende klassen van gelovigen zouden bestaan - gelovigen die overwinnen, en gelovigen die niet overwinnen en door het oordeel moeten. De Heer zegt Zelf heel duidelijk: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie mijn woord hoort en gelooft Hem die Mij gezond heeft, die heeft het eeuwige leven en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven” (Joh. 5:24).

En luister nog eens: “Zo is er dus geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn” (Rom. 8:1).

Over die eerste opstanding lezen we: “Maar een ieder in zijn eigen orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn bij zijn komst” (1 Kor. 15:23). De vraag is: “zijn we van Christus” en niet: “hebben we overwonnen?”

Een ernstige vraag: hoort u bij hen die deel hebben aan de eerste opstanding, de opstanding van tussen de doden uit? Zult u op die dag in Christus bevonden worden? Hebt u een gerechtigheid, niet van uzelf, maar uit God en het vlekkeloze “kleed van de gerechtigheid”? Weet u iets van de kracht van zijn opstanding en van de gemeenschap aan zijn lijden? Weet u wat het praktisch betekent gelijkvormig te worden aan zijn dood? Dit zijn zeer ernstige vragen. Rust niet voor u ze kunt beantwoorden - u wilt ze toch kunnen beantwoorden op “die dag”? In de eerste vier verzen van 1 Korinthe 15 kunt u lezen hoe u hiervoor geschikt gemaakt kunt worden.

Lees ook: “Christus, Kruis en Lijden”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/kruis.pdf>